

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlyk, 20 centiem.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centiem.
De reclamen, per drukregel 25 centiem.

De Postryder vershynt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

TONGEREN, DEN 20 MEI.

Provinciale kiezingen.

Wy verzoeken de kiezers de volgende namen op hunne stembriefjes te schryven :

Kanton Tongeren.

M. LODEWYK PERREAU, advokaet.

Kanton Borgloon.

MM. Ridder CAMILLE DE BORMAN, advokaet, burgemeester van Schalkhoven.
Graef ANATOLE D'ARSCHOT van Voordt.

De aenstaende kiezingen voor de gedeeltelyke hernieuwing van den provinciaal-raed hebben onze liberaters gazetten weer eens op den hol gebracht. In de onmogelykheid van M. den advokaet Perreau met eenige hoop van goeden uitslag te kunnen bevechten, zoeken zy zich te troosten met hunne gewoone beleediging uit te kramen tegen al degenen die hun in den weg staen. M. Perreau, M. Stevens, M. Oscar Schaezant, M. den senateur d'Arshot, M. de Woelmont en meer anderen worden de eene na den anderen opgevoerd en beleedigd, maar te vergeefs zoekt men er den naam die er het eerst van allen moest staen, wy willen zeggen den naam van den liberalen kandidaet dien men tegenover M. Perreau stelt. Op slot van rekening moet men zich overtuigen dat die dappere beleedigers zelfs den stryd niet durven wagen.

In het kanton Borgloon laten onze liberalen nog beter zien hoe verre hunne lafheid en geveinsdheid gaen. Daer vallen zy uit tegen MM. de Borman en d'Arshot juist zoo als in Tongeren tegen M. Perreau. Doch in het kanton Borgloon staet een liberale kandidaet op den rang, namelyk M. Wagemans, greffier van het vredegeret. Hoe komt het dat de liberale gazetten den naam van M. Wagemans den kiezers niet aenbevelen? Waerom zeggen zy zelfs niet dat er stryd zal zyn in dat kanton? Is het niet omdat zy zelve gevoelen dat M. Wagemans eenstemmig door de kiezers zou verloten worden zoo hy door de tongersche liberalen aenbevolen werd? Is het niet omdat zy door lange en droevige ondervinding geleerd hebben dat het genoeg is van door het tongersche liberalisme ondersteund te zyn om door den korf te vallen! En zou het misschien ook waer zyn, zoo als men het verzekert, dat M. Wagemans, gevoelende dat de openlyke ondersteuning onzer liberale gazetten eene slappe recomandatie is, aen die zaakbedervende voorstaenders verboden heeft zyne kandidaet te ondersteunen? Die kaekslag ontbrak nog aen de schande onzer liberalen.

DE PRINS VAN EENEV DAG.

(Verzolg en einde)

's Anderen daegs ontwaekte Willem een uer na zons-opgang op zyn eenvoudige bed in zyn schamel huisje.

De aengename verrassing die hy daegs te voren op hetzelfde oogenblik had ondervonden, was nu in eene diepe neerslachtigheid veranderd; want aen het geluk gewent men zich zoo spoedig. Hy wreef zich de oogen uit, zocht zyne met goud versierde kleederen en zynen gordynen; doch vond geen spoor van dit alles; hy riep zynen schenker, den intendent zynen *garderobe*, zyne andere hofbeambten, zyne slugge paetjes, zyne bevalyke gemalin; zyne moeder stond versted en vreesde voor het verstand haers zoons; hy zocht naar de levendige schilderyen waermede de muren, naar de schoone arabesken waermede de plafonds van het graflyk paleis versierd waren; hy vond niets dan eenen zwart beroktoen zolder en muren met leesten en oule schoenen belangen. Hy was eenigen tyd in diep gepeins verzonken en moest aen alles wat hem omgaf, wel bespeuren, dat hy noch prins, noch hertog, noch graef, dat hy werkelyk niemand anders was dan Willem de schoenmaker; dat zyne lieve hertogin maar een droombeeld was geweest, en zyne goede moeder die nog altyd hoogst bezorgt was over den zonderlingen toestand van haren zoon, stelde hy gerust met onder het loozen van een diepen zucht haer te vertellen, dat hy zulk een schoonen droom gehad had.

Twee dagen slechts scheiden ons nog van de kiezing en tot heden heeft M. Wagemans nog niet publiek aengekondigd welke principen hy eigentlyk voorstaet. Hy trekt ten stryde tegen MM. de Borman en d'Arshot. Deze twee laetsten bieden zich gezamentlyk aen als katholyke kandidaten; hun vaendel is ontrolld, zy laten geen twyfel bestaan over hunne denkwyze. De liberalen intogendeel vinden voorzichtigter van hun vaendel in den zak te steken. Zy zeggen niet, tot de kiezers: stemt voor M. Wagemans, omdat hy liberael is. Zy vinden geraedzamer van niets in het publiek afte kondigen om zich overal naer de omstandigheden te kunnen gedragen en links en rechts wat stemmen aen M. de Borman of aen M. d'Arshot te onttrekken. Hebben zy te doen met eenen kiezer die niet tegen M. de Borman wil stemmen, dan zeggen zy: goet, vriend, geef uwe stem aen M. de Borman die de achting van het geheel kanton zoo wel verdient, en stemt tevens voor M. Wagemans die ook een braef man is, maar stemt toch niet voor M. d'Arshot. Wat verder treffen zy eenen kiezer aen die vast besloten heeft voor M. d'Arshot te stemmen. Daer sluit men aen ander deuntje. Stemt voor M. den graef d'Arshot dien wy allen achten, maar stemt te gelyken tyd ook voor M. Wagemans!

Zoo wordt menige kiezer behendig misleid. Wy hebben toevallig deze week kiezers uit het kanton Borgloon aengetroffen die ter goeder trouw meenden dat M. Wagemans op den rang staet met M. de Borman, anderen dat hy zich met M. d'Arshot opdoet, hetgeen van beide kanten voor uitslag moet hebben van katholyke stemmen aen M. Wagemans te bezorgen. Zulke handelwyze kan zeker met goeden uitslag kekrond worden, maar zy is eene schandvlek voor de liberale party die er haren toevlugt tot neemt.

De katholyke kiezers moeten wel weten dat er slechts twee katholyke kandidaten op den rang staen, die zich eenparig aenbieden, te weten:

MM. Ridder CAMILLE DE BORMAN, advokaet, burgemeester van Schalkhoven.
Graef ANATOLE D'ARSCHOT van Voordt.

Om alle vernietiging van stembriefjes voor te komen is het noodig dat de kiezers hunne stembriefjes schryven met namen en voornamen zoo als wy dezelve hooger aenduiden.

M. de advokaet Perreau heeft den volgenden omzendbrief aen de kiezers van het kanton Tongeren toegestuert:

Aen de Heeren Kiezers van het kanton Tongeren.

MYNHEEREN,

Toegevende aen het verlangen een

Het is licht te begrypen dat hy treurig gestemd was, als hy terugdacht aen al de pracht waerin hy een oogenblik geleefd had, en dat hy met moeite zich weer in zyn nederigen, zyn wezenlyken stand verplaepte. Hy kon wel geweest hebben, als hy zich alles wat hy gezien had, weder te binnen bracht; maar ziende dat het nu eenmaal niet anders was, stond hy van zyn bed op.

Spoedig nadat hy zich gekleed had, kwamen de bureu om hem werk te brengen.

— Ach, ik was een dwaes, dacht hy, ik ben Willem wel.

Hy ging naar zyne moeder, kuste haer en zeide:

— Vergoef my, moeder, dat ik straks zulke dwaze taal gesproken heb. Maar het kwam van dien droom, zoo als ik er nooit een gehad heb.

— Maar zeg my toch, Willem, zeide het moederje, waer hebt gy toch gisteren den geheelen dag gezeten?

— Ik betuig u dat ik het niet weet.

Juist wilde hy zyn wedervaren gaen verhalen, toen zyn oog viel op eenen hoek van het vertrek, waer eenige flesschen stonden, die hem deden denken aen eene gebeurtenis uit zyn vorstelyk leven.

— Van waer komen die flesschen, vroeg hy driftig.

— O ja, het is waer! Ik was ook zoo bangst, doordat ik u strake zulke vreemde taal hoorde spreken, dat ik vergeten heb u een heel verrassend nieuws mede te deelen. Wat gy daer ziet zyn vyf-en-twintig flesschen besten wyn van het hof, door den goeden hertog Filips,

groot getal kiezers van het kanton, heb ik de eer UEL te berigten dat ik de kandidaetuer aengenomen heb voor de plaets van provinciael raedlid in vervanging van wylen den heer graef Willem de Borelgrave.

Zoo gy my de eer aendigt my uwe stemmen te verleenen, zal ik in alle gelegenheden zoeken de zedelyke en stoffelyke belangen van ons kanton ter harte te nemen.

De onafhankelykheid myns karakters en myne lange ondervinding der zaken, zullen my toelaten, hoop ik, van waerdig uw betrouwen te beantwoorden.

Aenvaerdit, Mynheeren, de uitdrukking myner hoogachting,

LODEWYK PERREAU, advokaet.

Tongeren, den 18 mei 1865.

Wat België thans is.

België, zegt de *Pair*, heeft zich sedert een kwart eeus laten voorgaen, vooral wat de maetschappelyke hervormingen betreft, niet alleen door de by uitstek vrye landen, zoo als Engeland, Holland en Zwitserland, maar nog door Frankryk en Duitschland, welke laetste wy zoo lang te boven zyn gegaen.

Ons belastingstelsel heeft geen werkelyke veranderingen ondergaen; het is zelfs verslecht, terwyl het by de meeste onzer naburen vermindert en regtveerdiger is verdeeld geworden.

Ons militair stelsel drukt nog altyd op den armen werkman, op den geringen burger en nog veel harder dan in den hollandschen tyd.

Ons regterlyk wetboek bevat nog altyd dezelfde misslagen van over vyftig jaren; het komt niet overeen met de regten van een vry volk, want om te procederen moet gy duiten hebben, en nog al redelyk veel, en zoo niet, met het grootste gelyk van de wereld gaet gy den bak in.

Ons oud vermolnd en tot den draed versleten kiesstelsel blyft nog altyd onderwetsch voortslenteren. België is het eenigste onder de beschreefde landen, waer er maar een kiezer op vyftig inwooners is; het is het eenige land waer de kiezingen zoo dwingelandsch geschieden; want hier kiest men toe hoe men wil en meent.

Wy zouden de lyst nog al veel meer kunnen uitbreiden, maar zy is reeds lang genoeg tot onze eeuwige schande; en nogtans is nog geen dier kwestien in de Kamer aengerakt geworden; de styfhoofdigheid en de hoogmoed onzer schyn liberalen willen slechts tegen het klerikaal spook vechten en selmeren; elke liberater heeft een priester op den neus zitten. Het zyn de liberaters die al het kwaed, dat België vandaag zoo diep schokt en ontroert, hebben veroorzaekt; het zyn zy die slaven

onzen heer (dien God zegene!), ons gezonden, met de kwittantie van den kroeghouder aen den Scheveningschen weg en — wat te deure doet — twee hondert schoone nieuwe guldens. Hebt gy ook mogelyk schoenen hersteld voor den hertog, zeg?

O, der dit verhaal was Willem bleek geworden.

— Nu begryp ik er waerachtig niets meer van, zeg ik u, zeide hy; ik ben Willem en ik ben Willem niet; ik ben de graef van Holland en ik ben tevens een arme schoenmaker. Het is om myn verstand te verliezen! Maar laet my dien wyn eens proeven!

Zyne taal geleek zynen moeder op nieuw naer ylhoofdigheid, maar zonder de oorust van de goede vrouw te bemerken, opende hy eene flesch en nam er eene goede teug uit!

— Juist dezelfde als gisteren, sprak hy haestig, volkomen dezelfde. Maar word maar niet ongerust, moeder, vervolgte hy; ik ben nog niet gek. Gy hebt zoo even gevraagd waer ik gisteren den ganschen dag gezeten heb; ik zal het u zeggen: ik ben betooverd geweest, want ik zelf heb al die dingen herwaerts gezonden. Maar wat kan dat schelen! twee hondert nieuwe guldens en die vyf en twintig flesschen beste wyn — dat alles komt ons volstrekt niet ten onpas.

Willem bleef gedurig over zyn heerlyken droom praten; ontbyten deed hy niet, en de goede moeder denkende dat haren zoon wel zou doen als hy een goeden maeltyd gebruikte, haeste zich met het gereed maken van het middagmael; werkelyk deed hem die maeltyd, waerby de hofwyn werd aengesproken, goed.

van de katholycken hebben gemaekt en ons buiten de wet gesloten; het zyn zy die alle echt liberale hervormingen tegen houden en vermachten, om op deze manier aen 't staetschotelke te kunnen lekken en blyven, zich deende doorgaen als onontbeeylike mannen.

Maer wy zyn de kosteloze venten moede, en willen het land regtveerdig en goed bestuurd hebben.

La Liberté is een weekblad dat te Brussel wordt opgesteld door de meest geavanceerde mannen, de Janson's en konsoorten, en dus niet zal beschuldigd worden van klerikalismus. Maar *la Liberté* wil de vryheid in den volken zin van 't woord verstaen, en niet datgene voor zich alléén houden, waertoe anderen ook regt hebben, al denken zy dan ook juist niet zooals de geavanceerden.

Het blad bevat in zyn laetste nummer een artikel over het zooveel besproken vraagpunt der kerkhoven, een artikel dat wy in aendacht van al degenen aenbevelen, die zich met die kwestie bezig houlen.

Na het systeem, door onze ministerieelen aengeprezen, verklaert *la Liberté* dat zy, getrouw aen de zinspreuk: vryheid in alles en voor allen, niet aertzelt te verklaren dat de katholycken gelyk hebben zich daertegen te verzetten.

De katholycken, zegt *la Liberté*, willen by elkaer rusten, op eenen grond die zuiver is van alle smet en die door hunne priesters gewyd is geworden. Gelyk de Kerk de tempel is der levenden, zoo is het kerkhof voor hen te tempel der dooden. Hetzelfde gedacht dat een kind heeft van onder denzelfden steen te rusten als zyn vader en zyne moeder, bezielt de katholycken, wanneer zy verlangen te samen op eenen Godsaker begraven te worden.

De *Vlaemsche Leeuw* geeft het volgend portret van professor Laurent, den woedenden gentschen godsdienstbater die de lyken der katholycken allen in eenen ongewyden en onzcheifigden grond wil doen delven:

« As g'op straat azoo e ventje tegen komt, dagge mit de boonen nie en zoudt jagen, dat » goe zou zyn om in der wéten de musschen te » verscheuten, azoo e klermaekkerke da geen » werk en hé, waer dagge zoudt compassie mé » hen; ma en zwart kazakken an, di tot aen » keele toegeknopt is; in zwarte krewat zonn » der hemdeband of picar; en blauw brikken » da zoo donker is als 't maenneke zelf, maer » waer achter twee oogen zitten, die als twee » kogels den eersten dryftip die 't ontmoet, zonn » onverre schieten; hewel! als ge zulk een » ventje op strate ziet, blyft dan staen, beklyt » het wel, en indien ge niet te vies of te feer en » zyt, langt uwen hoel af, en peist dagge de » PERSOONAEDEJE saluert die hier in Gent » den grooten *jaieur* is, den dansmeester van » *Bues Kimpé*, de *personnifikation* van het » liberalismus, den neuzentrekker van gheel » onzen Gemeenteraet. »

Hy liet zich van tyd tot tyd nogtans zulke zonderlinge woorden ontvallen, dat hy des avonds door de bureu voor volslagen gek werd gehouden. Wel deed hy zyn best om zyne gefachte aen het verledene, dat schoone verledene te verdryven, maar slechts met moeite behaalde zyne rede de overwinning over zyne herinneringen.

Na verloop eener maand kwam hem zyn pensioen van hondert gulden in de gedachte; dat behoorde ook tot zynen droom, en het verwonderde hem dat hy er niets van hoorde.

Omtrent dien tyd was de vorst met zyn hof weder te 's Gravenhage gekomen; weinige dagen na het voorval dat vroeger verhaeld is, was hy naer Friesland en Noord-Holland vertrokken om in die gewesten de steden te bezoeken. By de aankomst van den stoet was Willem op den weg en meer dan sedert eenige dagen stond hem zyn droom weder voor den geest, toen hy onder de lieden van 's hertogs gevolg; verscheidene zag wier gezicht hy meende te herkennen.

Het werd zondag, Willem plaetste zich aen de deur der hofkapel; hy wachte het einde der mis af, en wie schetst zyne verbazing, toen Godelieva hem voorby ging! Hy had werk om staende te blyven; nu had hy zich ten minste niet vergist; scheen zy hem herkend te hebben, en kreeg zy by die herkenning geene kleur? Echter durfte hy haer niet aanspreken; hy vergenoegde zich met haer eenigzins beschroomd te volgen tot aen de kleine trappen die naer de groote appartementen geleidden; nog even zag zy om en ging binnen.

Duizend onzamenhangende denkbeelden be-